

“मीठे बच्चे- अपार खुशी वा नशामा रहनका लागि देह-अभिमानको बिमारीलाई छोडेर प्रीत बुद्धि बन, आफ्नो चालचलन सुधार ।”

प्रश्न:- कुन बच्चाहरूलाई ज्ञानको उल्टो नशा चढ्न सक्दैन ?

उत्तर:- जसले बाबालाई यथार्थ रूपमा चिनेर याद गर्छन्, दिलबाट बाबाको महिमा गर्छन्, जसको पढाइमा पूरा ध्यान छ उनलाई ज्ञानको उल्टो नशा चढ्न सक्दैन । जसले बाबालाई साधारण सम्झन्छ उसले बाबालाई याद गर्न सक्दैन । याद गर्नेले त आफ्नो समाचार बाबालाई अवश्य पनि दिन्छ । बच्चाहरूले आफ्नो समाचार दिएनन् भने बाबालाई ख्याल चल्छ- बच्चाहरू कहीं मूर्छित त भएनन् ?

ओम् शान्ति । बाबा बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, जब कोही नयाँ आत्मा आयो भने पहिला उसलाई हृदय र बेहदका दुई पिताको परिचय देऊ । बेहदका बाबा अर्थात् बेहदका आत्माहरूका पिता । ती हृदका पिता, हरेक जीव आत्माका अलग-अलग हुन्छन् । यो ज्ञान पनि सबैले एकरस धारण गर्न सक्दैनन् । कसैले एक प्रतिशत, कसैले ९५ प्रतिशत धारण गर्छन् । यो त समझको कुरा हो, सूर्यवंशी, चन्द्रवंशी घराना हुन्छ नि । राजा, रानी तथा प्रजा । प्रजामा सबै प्रकारका मनुष्य हुन्छन् । प्रजा मतलब प्रजा । बाबाले सम्झाउनुहुन्छ- यो पढाइ हो, हरेकले आफ्नो बुद्धि अनुसार नै पढ्छ । हरेकलाई आ-आफ्नो पार्ट मिलेको छ । जसले कल्प पहिला जति पढाइ धारण गरेको छ, त्यति अहिले पनि गर्छ । पढाइ कहिल्यै लुकेर रहन सक्दैन । पढाइ अनुसार पद पनि मिल्छ । बाबाले सम्झाउनुभएको छ- पछि गएर परीक्षा हुनेछ । परीक्षा विना उन्नति (ट्रान्सफर) हुन सक्दैन । अन्त्यमा सबै थाहा हुनेछ । तर अहिले पनि बुझ्न सक्छौ- म कुन पदको लायक छु ? हुन त लाजले गर्दा सबैले हात उठाउँछन् तर बुझ्न सक्छन्, यस्तो म कसरी बन्न सक्छु ! फेरि पनि हात उठाइदिन्छन् । यसलाई पनि अज्ञान भनिन्छ । बाबाले त तुरुन्तै बुझ्नुहुन्छ- यो भन्दा धेरै अक्कल त लौकिक विद्यार्थीमा छ । उनीहरूले सम्झन्छन् हामी छात्रवृत्ति लिन लायक छैनौं, पास हुन्नौं । उनीहरूले सम्झन्छन्, टिचरले जे पढाउँछन् त्यसमा मैले कति अङ्क पाउँला ? म सम्मान सहित पास हुनेछु, यस्तो कहाँ भन्छन् र ! यहाँ त कति बच्चाहरूमा यति पनि अक्कल छैन, देह-अभिमान धेरै छ । आउन त यस्तो (देवता) बन्नका लागि आएका हुन् तर त्यस्तै चालचलन पनि त चाहियो । बाबा भन्नुहुन्छ- *विनाश काले विपरीत बुद्धि* किनकि मर्यादा अनुसार बाबासँग प्रीत छैन ।

बाबा तिमी बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ- *विनाश काले विपरीत बुद्धि* को यथार्थ अर्थ के हो ? बच्चाहरूले नै पूरा बुझ्न सक्दैनन् भने फेरि अरूले के बुझ्छन् ? बाबालाई याद गर्नु- यो हो गुप्त कुरा । पढाइ त गुप्त छैन नि । पढाइमा नम्बरवार हुन्छन् । सबैले एक समान कहाँ पढ्छन् र ! बाबाले सम्झनुहुन्छ- अहिले त बच्चे छन् । यस्ता बेहदका बाबालाई तीन-तीन, चार-चार महिना पनि याद गर्दैनन् । याद गर्छन् भनेर कसरी थाहा पाउने ? बाबा म कसरी चलिरहेको छु, के के सेवा गरिरहेको छु भनेर बाबालाई पत्रसम्म पनि लेख्दैनन् । बाबालाई बच्चाहरूका बारेमा कति चिन्ता रहन्छ- कहीं बच्चाहरू मूर्छित त भएनन्, कहीं बच्चाहरू मर्न त मरेनन् ? कसैले त बाबालाई कति राम्रा-राम्रा सेवा समाचार लेख्छन् । बाबाले पनि सम्झनुहुन्छ, बच्चा जीवित रहेछ । सेवा गर्ने बच्चा कहिल्यै छिप्न सक्दैन । बाबाले त हरेक बच्चाको दिल लिनुहुन्छ- कुन चाहिँ बच्चा कस्तो छ ? देह-अभिमानको बिमारी धेरै कडा हुन्छ । बाबाले मुरलीमा सम्झाउनुहुन्छ, कतिलाई त ज्ञानको उल्टो नशा चढ्छ, अहंकार आउँछ अनि याद पनि गर्दैनन्, पत्र पनि लेख्दैनन् भने बाबाले पनि कसरी याद गर्नुहुन्छ ? यादबाट याद मिल्छ । अहिले तिमी बच्चाहरूले बाबालाई यथार्थ रूपमा चिनेर याद गर्छौ, दिलबाट महिमा गर्छौ । कति बच्चाहरूले बाबालाई साधारण सम्झन्छन् त्यसैले याद गर्दैनन् । बाबाले कुनै आडम्बर आदि कहाँ देखाउनुहुन्छ र ! भगवानुवाच, मैले तिमीलाई विश्वको राजाई दिनका लागि राजयोग सिकाउँछु । तिमीले यस्तो कहाँ सम्झन्छौ- हामीले विश्वको बादशाही प्राप्त गर्नको लागि बेहदका बाबासँग पढ्छौ । यो नशा भयो भने अपार खुशीको पारा सदा चढिरहनेछ । गीता पढ्नेहरूले भन्न त भन्छन्- श्रीकृष्ण भगवानुवाच, मैले राजयोग सिकाउँछु । उनीहरूलाई राजाई पाउने खुशी कहाँ रहन्छ ! गीता पढेर पूरा गर्छन् अनि जान्छन् आ-आफ्नो कामधन्दामा । तिमी त अहिले बुद्धिमा छ- हामीलाई बेहदका बाबाले पढाउनुहुन्छ । उनीहरूका बुद्धिमा यस्तो आउँदैन । त्यसैले जो आए भने पनि सबैभन्दा पहिले उनलाई दुई बाबाको परिचय दिनु छ । भन- विश्व स्वर्ग थियो, अहिले नर्क बनेको छ । यो कलियुग हो, यसलाई कहाँ स्वर्ग भनिन्छ र !

यस्तो त भनिदैन- सत्ययुगमा पनि छौं, कलियुगमा पनि छौं । कसैलाई दुःख पन्यो भने भन्दछन्- नर्कमा छौं, कसैलाई सुख भयो भने भन्दछन्- स्वर्गमा छौं । यस्तो धेरैले भन्दछन्- दुःखी मनुष्य नर्कमा छन्, हामी त धेरै सुखमा बसेका छौं, भवन, मोटर आदि छन्, सम्भन्छन् हामी त स्वर्गमा छौं । सत्ययुग, कलियुग (गोल्डन एज, आइरन एज) एउटै कुरा हो ।

सबैभन्दा पहिला दुई पिताको कुरा बुद्धिमा बसाउनु पर्छ । बाबाले नै स्वयम् आफ्नो पहिचान दिनुहुन्छ । उहाँ सर्वव्यापी कसरी हुन सक्नु हुन्छ ? के लौकिक पितालाई सर्वव्यापी भनिन्छ र ? अहिले तिमीले चित्रमा देखाउँछौ आत्मा र परमात्माको रूप त एउटै हो, त्यसमा फरक छैन । आत्मा र परमात्मा कुनै सानो ठूलो हुँदैन । सबै आत्माहरू हुन्, उहाँ पनि आत्मा हुनुहुन्छ । उहाँ सदा परमधाममा रहनुहुन्छ त्यसैले उहाँलाई परम आत्मा भनिन्छ । तिमी आत्माहरू जसरी आउँछौ त्यसरी म आउदिनँ । म अन्त्यमा आएर यस तनमा प्रवेश गर्छु । यो कुरा कुनै बाहिरकाले बुझ्न सक्दैनन् । कुरा धेरै सहज छ । फरक केवल यति छ- बाबाको ठाउँमा वैकुण्ठवासी कृष्णको नाम राखिदिएका छन् । के कृष्णले वैकुण्ठबाट नर्कमा आएर राजयोग सिकाए ? कृष्णले कसरी भन्न सक्छन् देह सहित.....मामेकम् याद गर । देहधारीको यादबाट पाप कसरी काटिएला ? कृष्ण त एक साना बच्चा अनि कहाँ म साधारण मनुष्यको वृद्ध तनमा आउँछु । कति फरक छ । यो एकज भूलका कारण सबै मनुष्यहरू पतित, कंगाल बनेका छन् । न म सर्वव्यापी छु, न कृष्ण सर्वव्यापी छन् । सबै शरीरमा आत्मा सर्वव्यापी छ । मेरो त आफ्नो शरीर पनि छैन । सबै आत्माको आ-आफ्नो शरीर छ । नाम हरेक शरीरको अलग-अलग हुन्छ । न मेरो शरीर छ, न मेरो शरीरको कुनै नाम छ । मैले त वृद्ध शरीर लिन्छु अनि यिनको नाम परिवर्तन गरेर ब्रह्मा राखेको छु । मेरो त ब्रह्मा नाम होइन । मलाई सदा शिव नै भन्छन् । म नै सबैको सद्गतिदाता हुँ । आत्मालाई सबैको सद्गतिदाता भनिदैन । परमात्माको कहिल्यै दुर्गति हुन्छ र ? आत्माको नै दुर्गति र आत्माको नै सद्गति हुन्छ । यी सबै कुरा विचार सागर मन्थन गर्नका लागि हुन् । नत्रभने अरूलाई कसरी सम्झाउने ? तर माया यस्तो दुष्ट छ जसले बच्चाहरूको बुद्धि अगाडि बढ्न दिँदैन । दिनभरि फाल्छु कुरामा नै समय खेर फाल्छु । बाबाबाट पन्छाउनका लागि मायाले कति कोसिस गर्छ । कति बच्चाहरू त टुट्छन् । बाबालाई याद नगर्नाले अवस्था अचल-अडोल हुन पाउँदैन । बाबाले घरी-घरी उभ्याउनुहुन्छ, मायाले लडाइदिन्छ । बाबाले भन्नुहुन्छ- कहिल्यै हार खानुहुँदैन । कल्प-कल्प यस्तो हुन्छ, कुनै नयाँ कुरा होइन । मायाजित अन्त्यमा बनिन्छ नै । रावण राज्य समाप्त हुनु नै छ । फेरि हामीले नयाँ दुनियाँमा राज्य गर्नेछौं । कल्प-कल्प मायाजित बनेका हौं । अनगिन्ति पटक नयाँ दुनियाँमा राज्य गरेका हौं । बाबाले भन्नुहुन्छ- बुद्धिलाई सदा व्यस्त राख्यौ भने सदा सुरक्षित रहने छौ । यसैलाई स्वदर्शन चक्रधारी भनिन्छ । बाँकी यसमा हिंसा आदिको कुरा छैन । ब्राह्मण नै स्वदर्शन चक्रधारी हुन्छन् । देवताहरूलाई स्वदर्शन चक्रधारी भनिँदैन । पतित दुनियाँको रसम-रिवाज र देवी-देवताहरूको रसम-रिवाजमा धेरै अन्तर छ । मृत्युलोकवासीले नै पतित पावन बाबालाई बोलाउँछन्, आएर हामी पतितहरूलाई पावन बनाउनुहोस् । पावन दुनियाँमा लैजानुहोस् । तिम्रो बुद्धिमा छ आज भन्दा ५ हजार पहिला नयाँ दुनियाँ पावन थियो, त्यसलाई सत्ययुग भनिन्छ । त्रेतालाई नयाँ दुनियाँ भनिदैन । बाबाले सम्झाउनुभएको छ- यो हो फस्टक्लास, त्यो हो सेकेण्डक्लास । एक-एक कुरा राम्ररी धारण गर्नु छ, जो कसैले आएर सुने भने छक्क परून् । कसै-कसैले आश्चर्य पनि मान्छन्, तर पुरुषार्थ गर्ने फुसदैं हुँदैन । फेरि सुनेका छन् पवित्र बन्नै पर्छ । यो काम विकारले नै मनुष्यलाई पतित बनाउँछ, त्यसलाई जित्नाले तिमी जगतजित बन्नेछौ । तर काम विकार उनीहरूको पूँजी जस्तै हो, त्यसैले त्यो अक्षर बोल्दैनन् । केवल भन्दछन् मनलाई बस गर । तर मन अमन तब हुन्छ जब शरीरमा हुँदैन । तर मन अमन त कहिल्यै हुँदैन । कर्म गर्नका लागि देह मिल्छ भने कर्मातीत अवस्थामा कसरी रहने छौ ? कर्मातीत अवस्था भनिन्छ मुर्दालाई । जीवन छँदै मर्नु अथवा शरीरबाट अलग हुनु । बाबाले तिमीलाई शरीरबाट अलग हुने पढाइ पढाउनुहुन्छ । शरीरबाट आत्मा अलग छ । आत्मा परमधाम निवासी हो । आत्मा शरीरमा आयो भने त्यसलाई मनुष्य भनिन्छ । शरीर मिल्छ नै कर्म गर्नका लागि । एक शरीर छोडेर फेरि अर्को शरीर कर्म गर्नका लागि लिनु पर्छ । शान्ति त तब हुन्छ जब शरीरमा हुने छैनौं । मूलवतनमा कर्म हुँदैन । सूक्ष्मवतनको त कुरै छैन । सृष्टिको चक्र यहाँ घुम्छ । बाबा र सृष्टि चक्रलाई जान्नु, यसैलाई ज्ञान भनिन्छ । सूक्ष्मवतनमा न सफा पोशाकधारी, न सजिसजाउ, न नाग-हार पहिरिएका शंकर आदि नै हुन्छन् । बाँकी ब्रह्मा र विष्णुको रहस्य पनि बाबाले सम्झाइरहनुहुन्छ । ब्रह्मा यहाँ छन् । विष्णुका दुई रूप पनि यहाँ छन् । केवल त्यो

२०७१ मंसिर २२ सोमबार ०८-१२-२०१४ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन
साक्षात्कारको पार्ट ड्रामामा छ, जो दिव्य दृष्टिबाट देखिन्छ । विकारी (क्रिमिनल) आँखाबाट पवित्र चीज देखिदैन ।
अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी
बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) आफूले आफैँलाई सदा सुरक्षित राख्नका लागि बुद्धिलाई विचार सागर मन्थनमा व्यस्त राख्नु पर्छ ।
स्वदर्शन चक्रधारी बनेर रहनु छ । फाल्तू कुरामा समय गुमाउनु छैन ।
- २) शरीरबाट अलग रहने पढाइ जुन बाबाले पढाउनुहुन्छ, त्यही पढ्नु पर्छ । मायाको फोर्सबाट बच्नका
लागि आफ्नो अवस्था अचल-अडोल बनाउनु पर्छ ।

वरदान:- एक बाबाको लवमा लवलीन भएर लक्ष्यमा पुग्नेवाला सर्व आकर्षण मुक्त भव

बापदादाले बच्चाहरूलाई आफ्नो स्नेह र सहयोगको गोदमा (काखमा) राखेर लक्ष्यसम्म लगिरहनु भएको
छ । यो मार्ग मेहनतको होइन तर जब राजमार्ग (हाई वे) को सट्टा गल्लीमा जान्छौ या लक्ष्यको
निशानाबाट अझ अगाडि बढ्छौ तब फर्कने मेहनत गर्नुपर्छ । मेहनतबाट बच्ने साधन हो एकको
प्यारमा रहनु । एक बाबाको लवमा लीन भएर सबै कार्य गन्यौ भने अरू केही देखिदैन । सबै
आकर्षणहरूबाट मुक्त हुनेछौ ।

स्लोगन:- आफ्नो भाग्यको अनुभव चेहरा र चालचलनबाट गराऊ ।